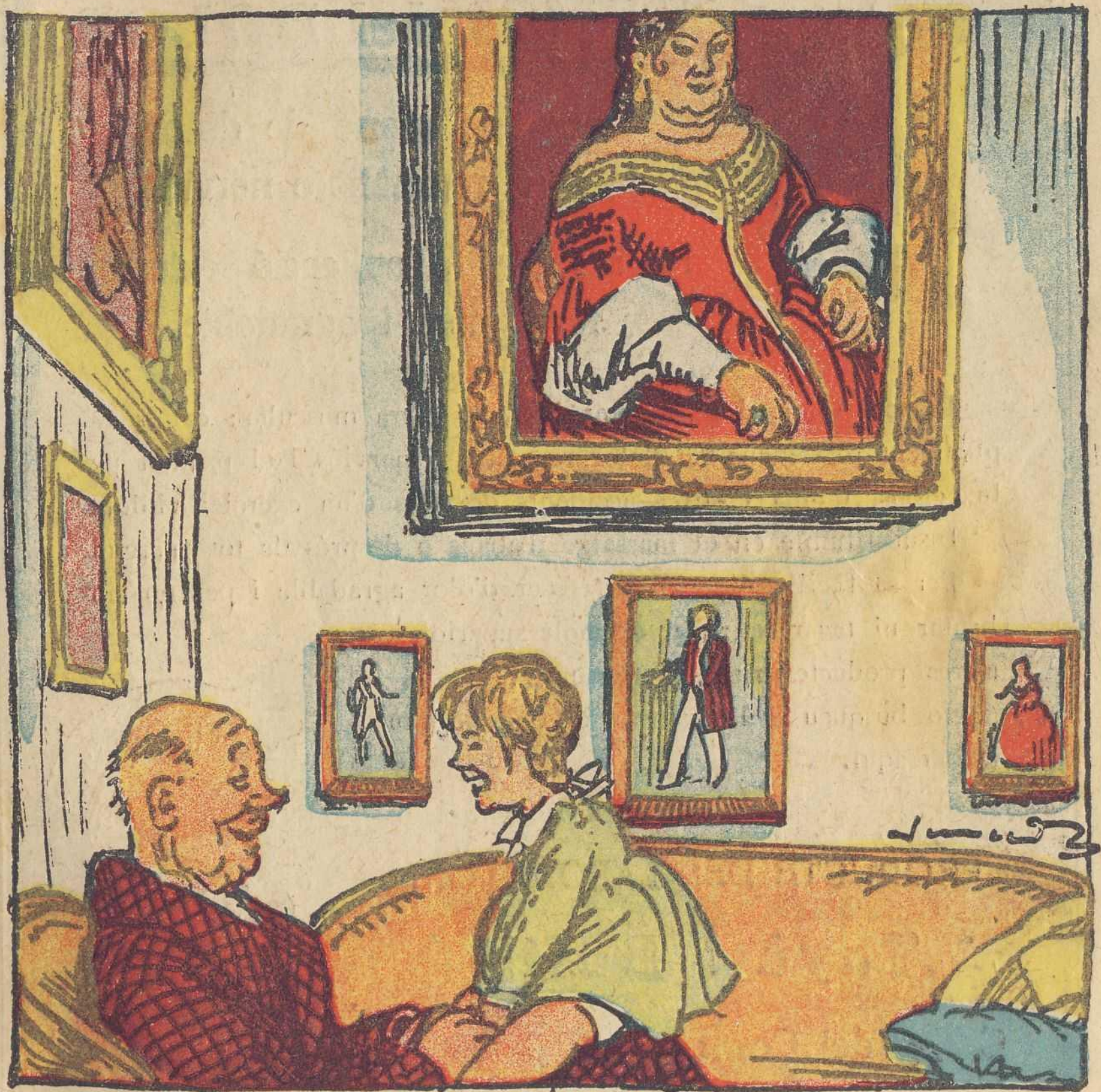
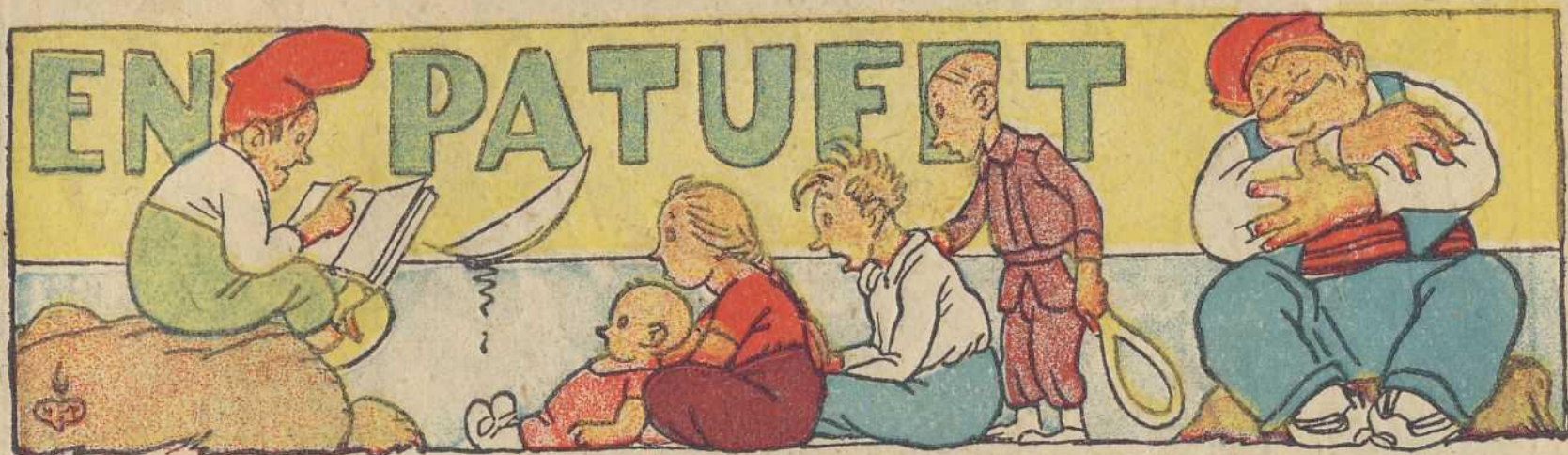

—Escolti, pare: ¿Per què posen vidre en els quadros? Ah!, ja sé: perquè no fugir les figures!

—No és per això... Mira, aquells grossos no en tenen.

—Oh, aquells no els cal... No poden fugir... no tenen cames.

Embrocació Teylor

REMEI del DOLOR

Cura tota mena de dolor,
ja sigui reumàtic o nerviós.

Medicament d'aplicació externa:
fàcil, neta i agradable.

D'acció tònica i estimulants sobre la fibra muscular; calma ràpidament tota mena de dolor reumàtic o nerviós i el produït per luxacions, rampa i altres accidents derivats d'un exercici violent.

Insubstituïble en el massatge d'abans o després de tot exercici.

Per sa fàcil aplicació, per ésser d'olor agradable i per no embrutar ni tacar la roba, és molt superior a altres productes similars estrangers.

No busqueu a l'estranger el què pogueu trobar aquí.

PRODUCTE DEL LABORATORI

Tayà i Bofill

Carrer del Comerç, 28

BARCELONA

episodis i aventures

LA GESTA DE DOS GERMANS

JACK i Margot, seguien a poc a poc llur camí vers les poblacions properes a la gran ciutat. Sols al món des de feia algun temps, es veien en la trista precisió d'estendre la mà als passants en demanda d'almoïna i ja, cansats d'ésser rebutjats arreu, es dirigien a altres llocs on la gent no passés tan de pressa i tan distreta. Caminaven lentament, sabent que la distància que els separava del primer poble era d'importància. Per tal de fer el camí més curt i de no perdre's, acordaren seguir la via del ferrocarril. Per bé que un i altra estaven ja fadigats, ambdós feien el cor fort sense gosar dir-se una paraula.

Per fi Jack s'adonà que la seva germana coixejava i li féu tanta llàstima que decidí reposar.

—Seiem, Margot—li digué—. Després d'una estona de descansar podrem anar més de pressa i avençarem tot el temps que ara poguem perdre.

—Estava que ja no podia més. Els peus em fan mal i les cames em flauegen.

—¿Per què no ho deies? Hauríem pogut esperar un dia o dos a sortir de Grosstadt.

—Calia fer-ho tot seguit. Ja saps que la capta anava minvant i que no recollíem ni per menjar.

—Pels pobles és més fàcil de fer per la vida.

—Per això mateix és necessari deixar la ciutat.

—Sí, però si tu estàs tan cansada...

—Amb un xic de repòs, després continuaré com si res no tingués.

—Hem de tenir paciència, Margot. La nostra situació actual ha de canviar un dia o altre. A ésser-te franc, si tinc tant d'interès d'anar a fora, més que per la millor capta, és perquè penso trobar-hi treball. A pagès sempre pot haver-hi un lloc per fer de vailet o rabadà.

—I jo, ¿què faré? Com que sóc encara molt petita, no sé si em voldran en lloc.

—Quan jo guanyi alguna cosa, et posaré en una escola o en un convent per tal que t'instrueixin i mantinguin fins que tinguis l'edat de poder treballar.

—Ja comprenc que això que dius és força difícil, però el cor em diu que podrà ésser realitat a no tardar gaire.

—Fas bé de tenir esperança. Cal confiar sempre en Déu. Si ens recordem d'Ell, no voldrà pas deixar-nos sols i abandonats havent de viure de caritat.

—La mare i el pare, que són al cel, préguen per nosaltres. Amb llur ajut, ja veuràs com sortirem de tot.

Restaren una estona silenciosos, durant la qual evocaren mentalment els temps passats en aquella llar modesta on el matrimoni feliç no pensava més que en treballar pels fills, als quals prodigava contínuament les sollicituds i les demostracions d'afecte.

De sobte, Jack s'adonà d'un home que estava dret sota d'uns arbres, agrupats no molt lluny de la carretera que es veia a poca distància. Per les mirades que contínuament donava en determinada direcció, semblava que esperava algú amb impaciència. Aviat es deixà sentir el roncar d'un motor i no tardà en aparèixer a l'extrem de la cinta polsosa de la ruta, un automòbil que corria esperitat. En ésser a l'indret aquell, frenà ràpidament i, en aturar-se, baixà un home que es reuní amb el que esperava i li féu llegir un paper. Quan s'hagué informat del contingut, volgué posar-se'l a la butxaca de la jaqueta però, sense adonar-se'n, li caigué a terra. Seguidament el de l'auto hi pujà de nou, maniobrà per retornar allà d'on havia vingut i quan s'allunyà, el que havia esperat emprengué un caminet camps a través i desaparegué.

Tot allò intrigà Jack que ho havia contemplat per entre un esvoranc del marge que amagava, ell i la seva germaneta, de la vista dels misteriosos personatges. Quan aquests ja s'havien allunyat el suficient, s'aixecà i digué, simplement, a Margot:

—Espera'm un instant. Tinc curiositat de saber què diu un tros de paper que ha caigut a aquells homes.

Anà fins el grup d'arbres i, collint el paper, retornà al costat de la nena. Tot seguit llegí els mots que hom hi havia escrit segurament molt de pressa, a jutjar pel caràcter de la lletra.

«El banquer Milford surt en l'expres de les cinc en direcció a Kleindorf. He telegrafiat als companys per tal que l'esperin als afores d'aquesta darrera ciutat i el capturin. Suposo que em tocarà una bona part del rescat.»

Jack comprengué tot seguit de què es tractava.

—Veus?—digué a la seva germana—. He suposat que aquells dos homes en duïen una de cap, i les meves suposicions han resultat certes. Es proposen apoderar-se d'un senyor molt ric, que he sentit nomenar moltes vegades, per tal de demanar-li molts diners per deixar-lo en llibertat.

—Ja m'ho semblava que feien cara de dolents. Jo, si fos de tu, ho aniria a dir al poble més proper perquè donin ordre de fer presoners aquests malvats.

—No hi ha pas temps. Quan hi fórem, ja no hi hauria possibilitat de privar que es sortissin amb la seva.

—Si que és llàstima.

—Tanmateix se m'ocorre quelcom. El què hi ha és que no sé si ens sortirà bé.

—Provem-ho.

—Caldrà que tu m'ajudis i que, després, segueixis tota sola fins al primer poble i allí m'esperis que jo torni.

—Faré el què tu em diguis. El principal és que poguem salvar aquest senyor que està en perill.

—Molt bé, Margot. Ets una noia bona i coratjosa.

—Tinc tanta confiança en tu!...

—Doncs bé, escolta. Fa molt poc que han tocat les cinc, de manera que no tardarà a passar per ací l'expres que acaba de sortir de Grosstadt. Es necessari que el fem aturar o millor encara, aminorar molt la marxa per tal que jo pugui saltar-hi sense gaire perill i avisar el banquer Milford.

—¿Com ho farem perquè el maquinista faci cas de nosaltres? Es pensarà que li fem signes solament per jugar.

—Per això cal que tu facis el què jo et diré.

Jack era prou imaginatiu per cercar un mitjà i, als pocs moments el trobà i l'explicà a la seva germana. I com fos que al lluny es sentí un xiulet llarg i estrident que anunciava l'aparició del tren, es disposaren a dur a la pràctica el què havien pensat. Margot s'assegué al mig de la via i el noi es situà a la barana d'un pont que en lloc proper unia els dos marges que formava la rasa del ferrocarril.

Ja a molta distància, el conductor de l'expres veié la criatura que estava jugant tranquilament amb les pedres de les entrevies, i xiulà amb la major estridència per tal que s'apartés, però veient que ni així ho aconseguia frenà enèrgicament i rellentí de tal manera la marxa del comboi que aquest gairebé s'aturà en ésser a una cinquantena de metres de Margot. Aleshores aquesta s'aixecà i, somrient, es posà a un costat per tal que el tren pogués passar.

Mentrestant, Jack es deixà caure damunt la coberta d'un dels cotxes i apro-

SUPERHETERODINS

de diferents preus

Únics amb transformador universal, conectables
a totes les corrents

Es deixen a prova — Catàlegs gratis — Canvis — Terminis

Falten representants en algunes poblacions

Rambla de Santa Mònica, 2 — Telèfon 14458

RADIO SATURNO Barcelona

fitant que passatgers i funcionaris estaven tots de cap a les finestretes per informar-se del motiu d'aquella ràpida frenada, baixà a la plataforma del vagó. En reprendre l'expres la marxa, el noi entrà dins del cotxe i, amb veu prou forta per fer-se sentir de tots els que l'ocupaven, cridà:

—¿Algú de vostès és el senyor Milford? Cal que pugui parlar-li amb urgència. Es tracta d'un assumpte de molta importància.

No cal pas dir que es féu una gran curiositat i que l'interessat s'apressà a preguntar a Jack què era allò tan important. El pobric explicà detalladament el que havia vist, contà el que havia realitzat i li entregà la lletra trobada. El banquer, vivament agraït i admirat de la gesta d'aquell noi i de la seva germana, el felicità efusivament, li donà una quantitat per tal que, baixant a la primera estació, pogués anar a reunir-se amb la seva germana i els dos retornessin a la ciutat i el cità per dos dies més tard en la direcció de la gran casa de banca que duia el seu nom.

* * *

Jack fou protegit pel senyor Milford el qual l'instruí i el posà al seu costat com a secretari particular, i Margot féu de mestresseta d'una llar benestant de la qual formaven part els dos germanets que, havent restats sols i pobres en el món foren premiats per Déu Nostre Senyor que no s'oblida mai dels que en Ell creuen i per Ell són bons i honrats.

JORDI CATALÀ

—¿L'ha vist? Sembla que dormi...

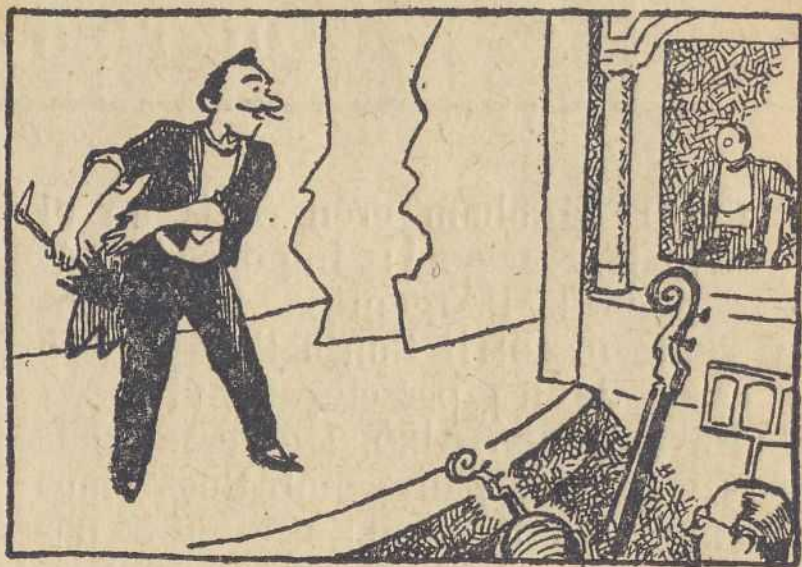
—Calli, home; si ha quedat tan natural, que jo fins tindria por de què no fos mort del tot.

—Miri que el seu metge és el doctor Matafaluga...

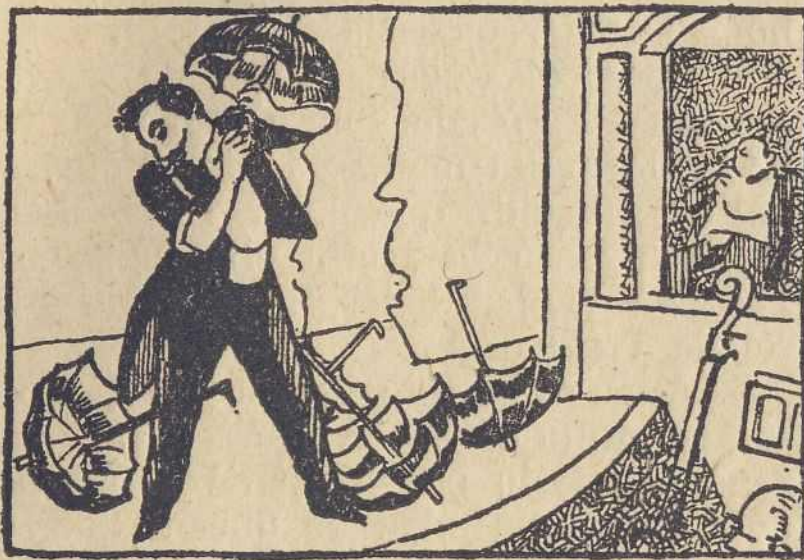
—Així és mort, i ben mort!

Al Circ Trona hi ha un prestidigitador famós...

...anomenat l'home dels paraigües.

De tot arreu li surten paraigües: de les butxaques, de les mànigues...

...de la boca i fins de les orelles.

L'èxit és grandios. Però el nostre home en sortir del Circ...

...ha d'anar-se'n a casa mullat perquè s'ha deixat el paraigües.

Qui s'ho empassa!

LEVÍ i Abraham eren socis en el mateix negoci: importació de pells de l'Argentina. No es podien veure ni sofrir l'un a l'altre, però per amor de les pessetes convivia i treballaven junts. Això sí, la caixa dels diners tenia dos panys amb dues claus diferents, una per cada u, i així havien d'ésser sempre tots dos per obrir-la. La confiança era completament mútua.

Quan Leví es va posar ulleres, Abraham no volgué ésser menys, i també se'n posà.

—Només caldria —deia bracejant, com acostumen els jueus quan parlen— només caldria que ara ell tingués la vista més fina que jo! Em podria vigilar a mi més que jo a ell!

Vingué la crisi mundial i tota la vigilància de Leví i d'Abraham no pogué impedir que els negocis els anessin malament. Fins al punt que hagueren de tancar el despatx i fugir amb els diners que els quedaven en caixa, deixant un grapat de factures per pagar. I el lloc on se'ls acudí anar fou a l'Argentina perquè allí hi tenien coneixences entre els venedors de cuirs i fàcilment podrien trobar feina o negoci.

Però no estava escrit que arribessin a l'Argentina. En ple Atlàntic, el vaixell que els conduïa naufragà, i Leví i Abraham anaren a l'aigua, on encara que no sabien nedar es sostingueren gràcies al braceig de llur animada conversa.

Veus aquí que una correntia d'aquelles tan fortes que hi ha a les mars tropicals els arrossegà i els féu arribar a terra en una platja salvatge del Senegal, on regnava el rei Marekinapó, negre i caníbal com ell sol. Ara que els dos jueus arribaven tan flacs i tan aigualits, que el rei decidí fer-los engreixar unes quantes setmanes abans de rostir-los.

Marekinapó era un *gourmet* del canibalisme. Tenia els seus llibres de cuina i llegia Brillat-Savarin i «Carmen-cita, la buena cocinera», i el Carnet de cuina de l'excursionista; aquest per quan anava a caçar lleons a la jungla. I amb la seva ciència culinària havia après l'art d'engreixar el fetge de les oques per fer «foie-gras», que consisteix en fer menjar a l'animal nous, castanyes i altres fruites, senceres i sense rosegar. Llavors el fetge creix i es torna gras i tendre.

El molt caníbal pensà que amb els homes potser passaria el mateix, i decidí posar els jueus a dieta de fruites senceres. Però com que a la seva tribu hi havia molta mandra i ningú no treballava, decidí que Leví i Abraham es busquessin la fruita ells mateixos. Els féu venir, doncs, a la seva presència i els ordenà:

—Aneu al bosc i cerqueu fruita. Porteu-ne molta o sinó hi haurà bastó. Ah, i no penséssiu pas escapar-vos, perquè aquí tinc un timbal de guerra que, si el faig sonar, de vint hores al voltant sabrà tothom que hi ha fugitius, i us trobareu voltats.

Leví i Abraham compregueren que no hi havia res a fer, i obeint les ordres de Marekinapó s'endinsaren pel bosc a cercar fruita.

Al cap d'una hora tornà Leví tot carregat de dàtils. Abraham el seguia d'un tros lluny. Leví presentà els dàtils a Marekinapó i aquest li ordenà:

—Menja-te'ls sencers i empassa-te'ls sense rosegar-los.

Leví, en sentir això, en lloc d'obeir es posà a riure descordadament. Marekinapó se'l mirà sorprès, i després, enutjat, li va dir amb un gran crit:

—¿De què rius ara?

I Leví, entre riallades, pogué explicar:

—Es que... és que... Abraham porta cocos!

GUILLEM D'OLORÓ

DESIG D'INFANT

—¿Em vol donâ un llibret, pare?—
un dia vaig demanar,
i el pare, que res no em nega,
per les butxaques cercà
i, molt content, m'allargava
un llibret buit de fumar.

—No, pare! Jo el vull dels altres!

Vull un llibre de llegir
d'aquells on hi ha «sants» i lletres
i que em poden instruir!—
Aleshores el meu pare
me'n comprà un i em va dir:

—Ací el tens! ¿Oi que és bonic?
Que ell et sigui un bon amic!

R. Bix

EL PINTOR EN PLA DE PRESUMIR

—Bé, ara qualsevol troba el tub de pasta per les dents!...

PRIMERES COMUNIONS

Llibreries CASULLERAS

Clarís, 15 (entre Gran Via i Casp).

Sucursal: Plaça de Rius i Taulet, 3 (Gràcia)

Devocionaris, Estampes i objectes

propis per a regal de Primera Comunió.

GRAMÀTICA TOT RIENT

Al redactor «Set-ciències» :
Tornem-hi, que no ha estat res!
Avui sis noms de persona
trobarà seguidament.
Com veurà, són incorrectes
i fan pena de sentir;
sobretot que aquells que els porten
els esmenin tot seguit.
Ja és hora de bandejar-los
i de no sentir-los més;
cal trencâ els rutinarismes
i parlar correctament.

SET-SOLES

*Camilo, Camila, Dolores,
Júlio, Dionísio i Carlos.*

Al patufista «Set-soles» :
El que dius és veritat.
Hi ha alguns sentimentalismes
que s'haurien d'acabar.
¿Que el pare tothom el crida
amb el nom molt estrafet?
Això no és raó que valgui
per cridâ el fill igualment.
Convé en tot passar bugada,
si volem parlar com cal.
Guerra a mort als barbarismes,
i haurem donat un bon pas!
Anem ara a ta consulta:
Camilo és sempre «Camil».

(—Hola, «Camil»! ¿Cap a fira?
—Sí; a vendre uns quants conills.)
El seu femení *Camila*

és «Camilla» en català.
(Amiga «Camilla»: Es fàcil
que pugi demà passat...)
En comptes de dir *Dolores*,
emprars el mot «Dolors».
(—Escolta, «Dolors»! La nena
voldria veure el «tió».)
Júlio, nom d'home, és «Juli».
No ho oblidis poc ni gens.
(—Ai, «Juli», si la senties!
Sembla una boca d'infern!)
Dionísio és servilisme;
en català és «Dionís».

(—«Dionís», ai!, no t'enugis.
Se m'ha trencat el setrill.)
Per *Carlos* tu diràs «Carles»,
que és el nom apropiat.

(—El vell «Carles» l'altre dia
diuen si va agafâ el gat...)

SET-CIÈNCIES

Sanatori-Escola Narcisa Freixas per infants paralítics

Llista dels que han adquirit el llibre «Cançons d'Infants»:

299 Joaquina Fulladosa. 300 Montserrat Bonvehí. 301 Isabel Sort Oliveras. 302 Josep Arderius. 303 Germans Fontcuberta Ambrós. 304 Pere, Montserrat i Maria Teresa Bailina i Prat. 305 Montserrat Brillas. 306 X. X. 307 Mossèn Josep. 308 Jesús Monjo i Rufi. 309 Rosa T. S. 310 Germanes Riera. 311 Montserrat Font. 312 Carme Pagès i Vila. 313 Antonieta Robert. 314 i 315 Dolors i Carme Nofre. 316 Montserrat i Maria Trullàs.

Ja ha sortit la nova i interessant novella

UN ESTIUEIG A VILALBA

Original de Pere Guardiola.

Volum XIV de la segona sèrie de la BIBLIOTECA GENTIL.

UNA pesseta per tot arreu.

SEGONA EPOCA :: OBRES PUBLICADES

ESTER, LA NOIA QUE CERCÀ LA VERITAT, novella de Josep M.ª Folch i Torres.

LA COSINA DE PARÍS, novella de P. Villetard, traducció de Jordi Català.

QUAN L'AMOR NEIX, novella original de Domènec Juncadella.

NINON, novella de M. Delly, versió catalana de R. Blasi i Rabassa.

BLANCA O BRUNA?, novella original de Josep Miracle.

LA FELICITAT TÉ EL SEU CAMÍ, de Jean de Belcayre, trad. de R. Blasi i Rabassa.

LA FELICITAT NO S'IMPROVISA..., de A. i C. Askew, traducció de Pere Guardiola.

EL CASTELL DEL SILENCI, de A. Baudignécourt, trad. de F. Garcia i Junyer.

LA VIDA ÉS UNA LLUITA, de Jean Thiéry, traducció de R. Blasi i Rabassa.

ROSA DE JERICÓ, novella original de Jaume Martí i Marull.

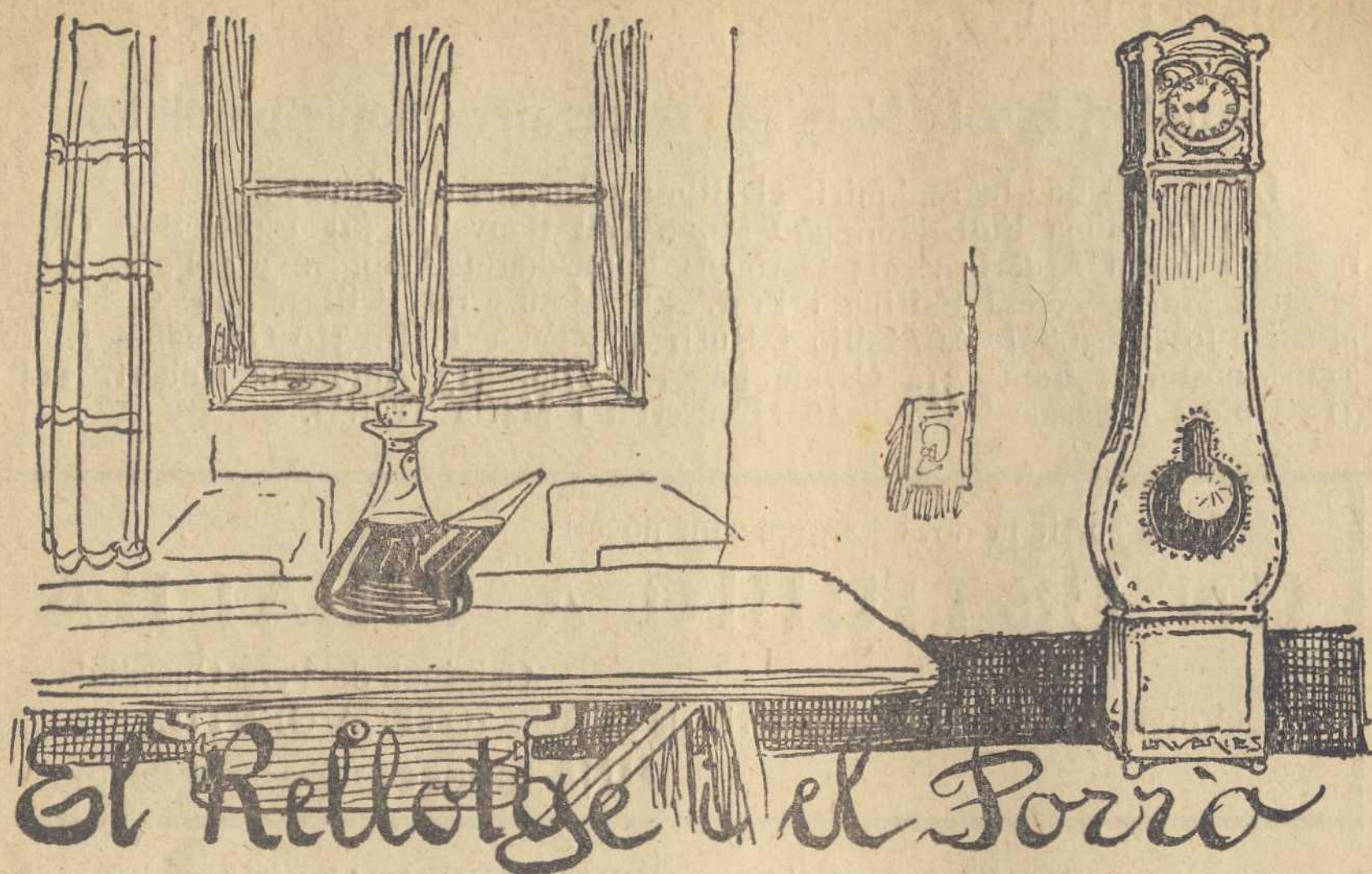
PEL FOC DE LA PROVA, novella original de Josep Miracle.

EL PRIMER AMOR, novella original de V. Coma i Solei.

LA CONFIDENT, d'Emmanuel Soy, traducció de Guillem d'Oloró.

UN ESTIUEIG A VILALBA, novella original de Pere Guardiola.

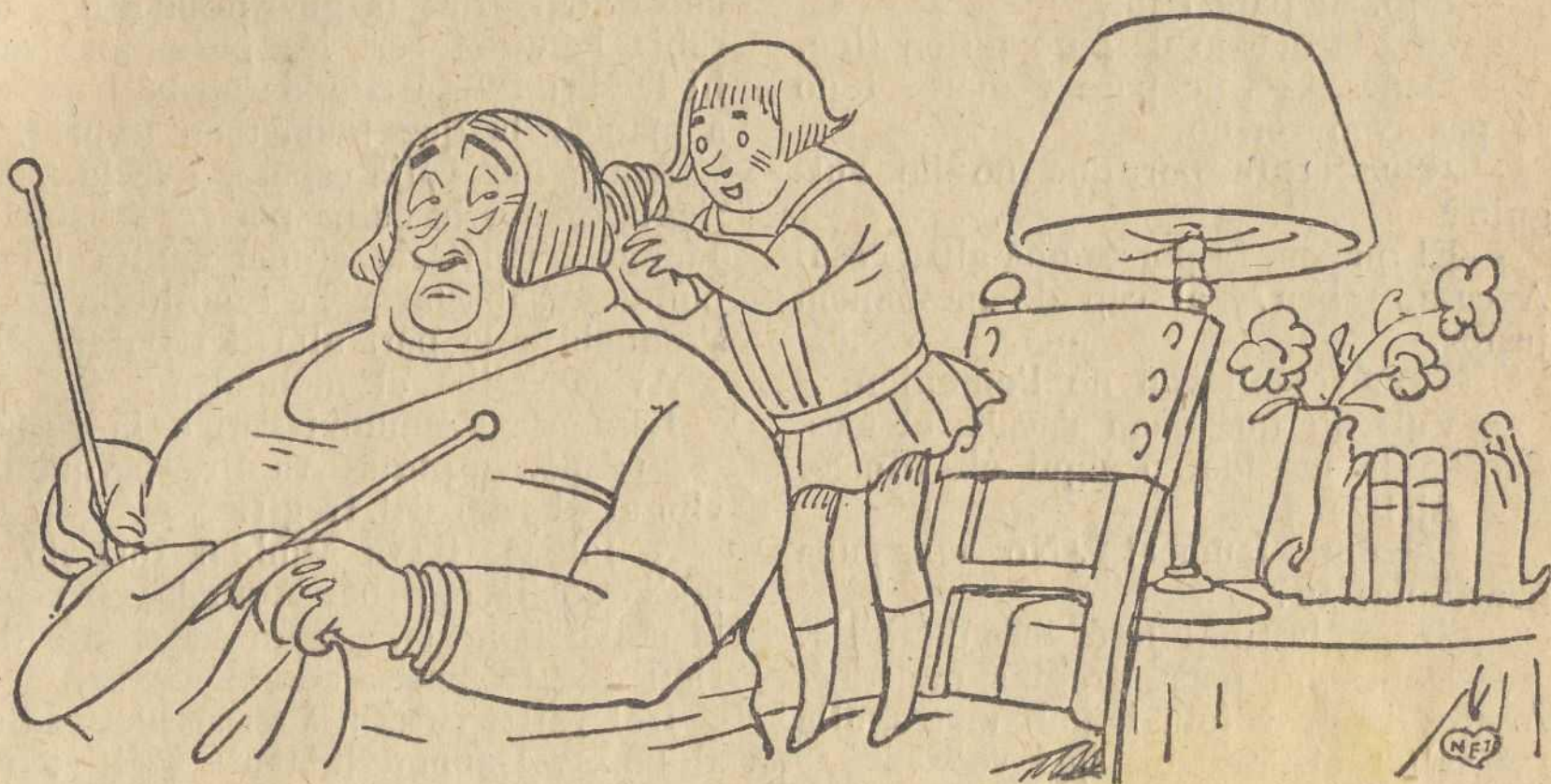

Un vell rellotge de paret hi havia
tocant al menjador;
damunt de l'ampla taula, nit i dia,
s'hi veia dret i altívol el porró.
Amb tant de temps de viure en veïnatge,
no es deien ni un sol mot, ni «Déu te guard».
Semblava que el parlar-se fos ultratge,
o resultés molt car.
Fins que el rellotge així garlà una vetlla:
—Porró, quin posat fas! Sembles ximplet!
Duus un barret—el tap—color d'ametlla
que et ve bon xic estret.
Però això és el de menys; el que em fa gràcia
és aquest braç que tens tan estirat.
—¿Que penses, potser, fê alguna acrobàcia
i, tot pensant-hi, el braç se t'ha enrampat?
¿O és que ets amic de salts i ballaruga,
i esperes balladora amb gran delit?
Porró, no crec que et porti bonastruga
l'està amb el braç en l'aire dia i nit.
Si l'únic braç no el mous, res no en treuries
de posseir-ne dos com en tinc jo.
Jo sempre els vaig movent, i hores i dies
compto i recompto bellugant-me a to.
—Si jo movia el braç—el porró deia—
com tu fas amb els teus, estic segur
que res de bo no en treia,
car no em podria fer servir ningú.
Que així com a tu et cal rodà amb destresa

per tal d'acomplir el deure assenyalat,
em cal a mi la dolça placidesa
d'estar sempre parat
per rebre el bes d'algun assedegat.
(Assedegat... de vi, entenem-nos ara!
Per l'altra set no hi ha com l'aigua clara!)

*Allò que a l'un convé,
a un altre un gran obstacle li pot ser.*

GUERAU

- ¿Vols mirar-me el cabell, que tinc una agulla de ganxo que em fa mal?
- Avia, no la veig.
- Sí, dona, no siguis *tonta*; és una agulla invisible.
- Si és invisible, ¿com vol que la vegi?

FELT - BASE

Substitueix el linòleum amb avantatge.
Extens assortiment per a cambres de bany i habi-
tacions.

COBRE-TAULES D'HULE

Fàbrica fundada en 1850

Plomells - Raspalls - Camuses - Esponges
i altres articles per la neteja domèstica.

CASA ROSICH

Ronda de St. Pere, 7; Avinguda del Portal de
l'Angel, 25, i Tapineria, 33

La guardiola trencada

AQUELLA tarda, en sortir la mainada de l'escola, semblava que no sentís el delit de jugar com els altres dies.

Tots anaven agrupats i parlaven amb una certa seriositat més de gent gran que de xicalla.

—Jo ho diré a la mare, i l'hi explicaré ben bé.

—I jo, al pare i tot.

—Oh, és que jo de pare no en tinc.

—Doncs jo tinc pare i mare, i no sé pas com fer-ho.

—¿Que et fa por que no ho vulguin?

—El que em fa por és una altra cosa. A casa, sabeu?, al cap de mes anem justos.

Els que escoltaven no l'entenien.

—Vull dir que quan s'acaba el mes, s'acaba la mesada, o sigui els diners.

—Ah!

—Escolta, Jaumet! ¿No tens una guardiola, tu?

—Sí que la tinc! Ja és més de mitja.

—Doncs ho pots arreglar molt bé. Agafes la guardiola i amb una agulla fas saltar els cèntims que vols.

—Oh, és que només hi tinc pessetes.

—Millor que millor! Així amb un cop acabaràs. En treus una, i demà la portes a l'escola. Jo també en portaré una de pesseta.

—Sí que ho faré. I no caldrà que en digui res al pare ni a la mare.

I la mainada es dispersà cadascú cap a casa seva.

Tots sentien el mateix desig, el mateix daler de fer la bona obra que el mestre els havia proposat. Tots volien contribuir a la subscripció de l'hospital de nens pobres.

El senyor Ignasi — el mestre — els n'havia parlat amb tanta emoció, els havia mostrat tan al viu les necessitats d'aquell hospital, que molts vaillets, en escoltar-lo, si no ploraven, poc els hi

mancava. El senyor mestre els havia tocat al cor.

* * *

Jaumet arribà a casa i, tot besant la seva mare — com tenia per costum — l'esguard ja li volà cap a l'indret on era la guardiola.

La pensada del company havia estat encertada. Dins la guardiola ningú no sabia ben del cert les pessetones que hi havia; ningú tampoc no hi trobaria a mancar la que Jaumet en treuria.

Ara només calia esperar que la mare s'entaforés a la cuina per fer el sopar. Jaumet s'enfilaria a una cadira i, de puntetes, abastaria la guardiola, que s'esqueia a la part alta del bufet.

Aviat arribà el moment.

La mare s'esmunyí cap a la cuina.

—Tanco la porta — va dir — perquè no vingui el fum del fregit.

A Jaumet li va semblar que no li podia sortir més bé. Amb la porta de la cuina tancada, encara seria més difícil que la mare s'adonés de res.

I el vaillet cuità a atansar una cadira al bufet. Damunt la taula ja hi tenia l'agulla.

Jaumet s'estirava tant com podia.

Quina pega! Ni fent puntetes no l'acabava d'abastar. Just, just la tocava amb la punta dels dits.

Davallà de la cadira, agafà una forquilla i ho provà de nou.

Ara, ara! Ara la guardiola, però, rodolà i caigué a terra.

Amb el soroll del cop i l'estrèpit de l'escampall de monedes d'argent, la mare, alarmada, sortí de la cuina.

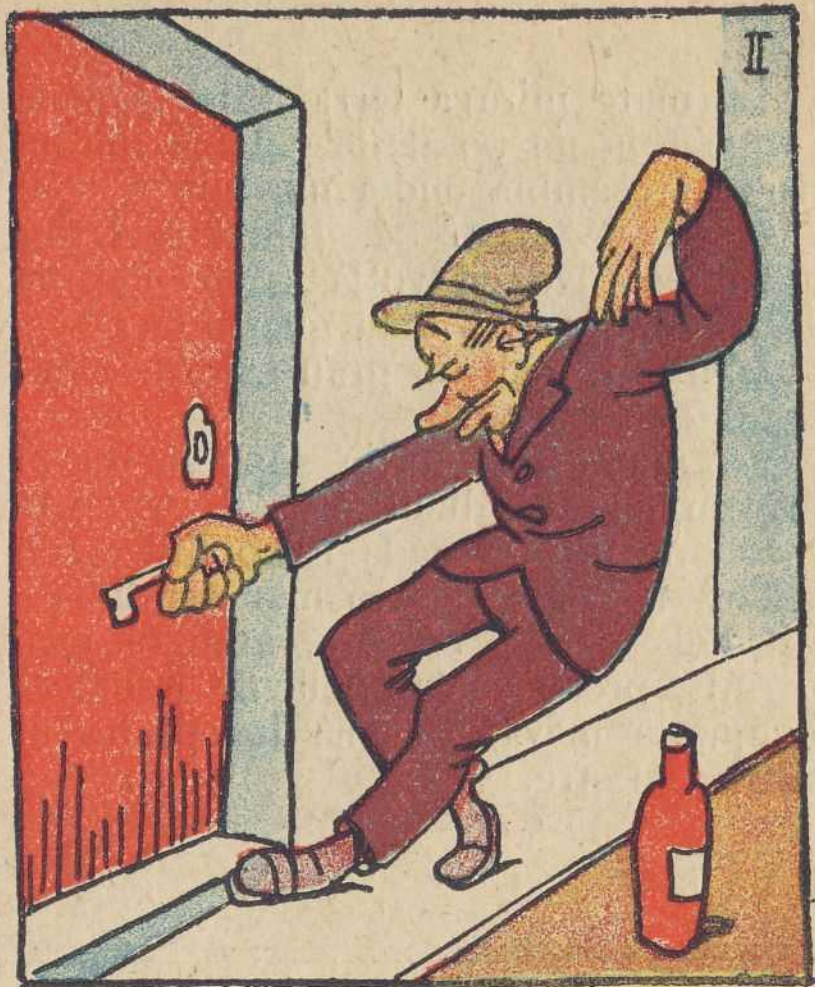
Jaumet s'havia quedat groc com la cera. Ni esma no havia tingut de baixar de la cadira.

—Reina Santíssima! ¿Què passa, fill meu? ¿Que t'has fet mal?

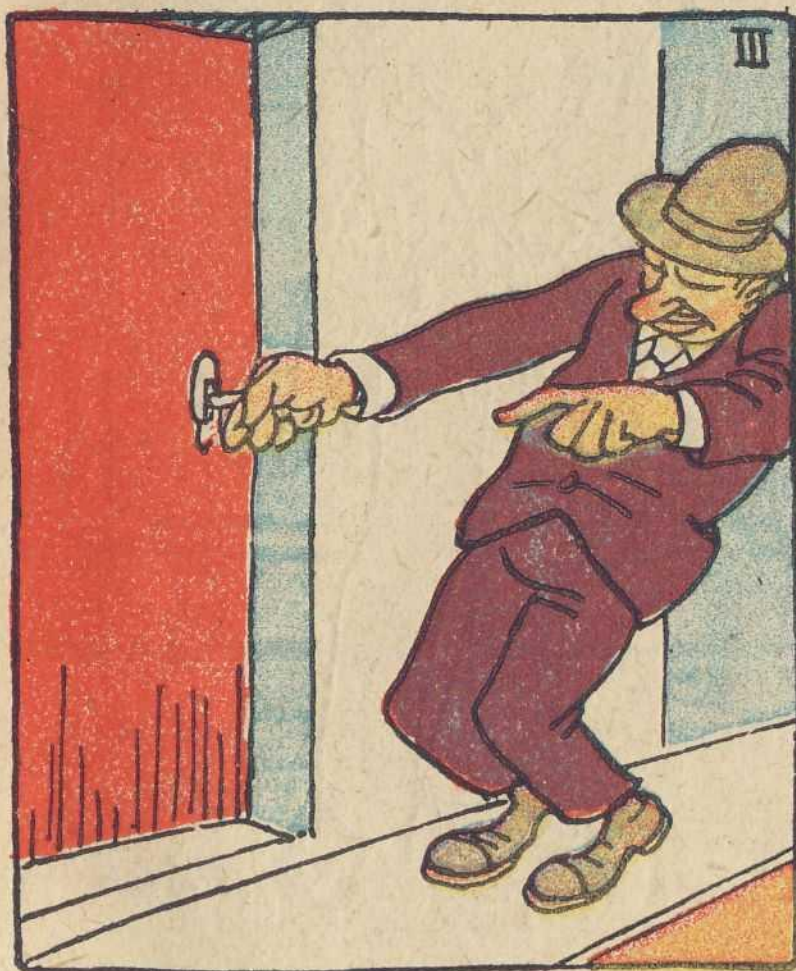
Al vaillet les paraules se li entortol·ligaren a la gorja i no va saber contestar.

—Sí, noi: apreng d'esgrima, ara.
—¿Que vols tenir algun desafiament?

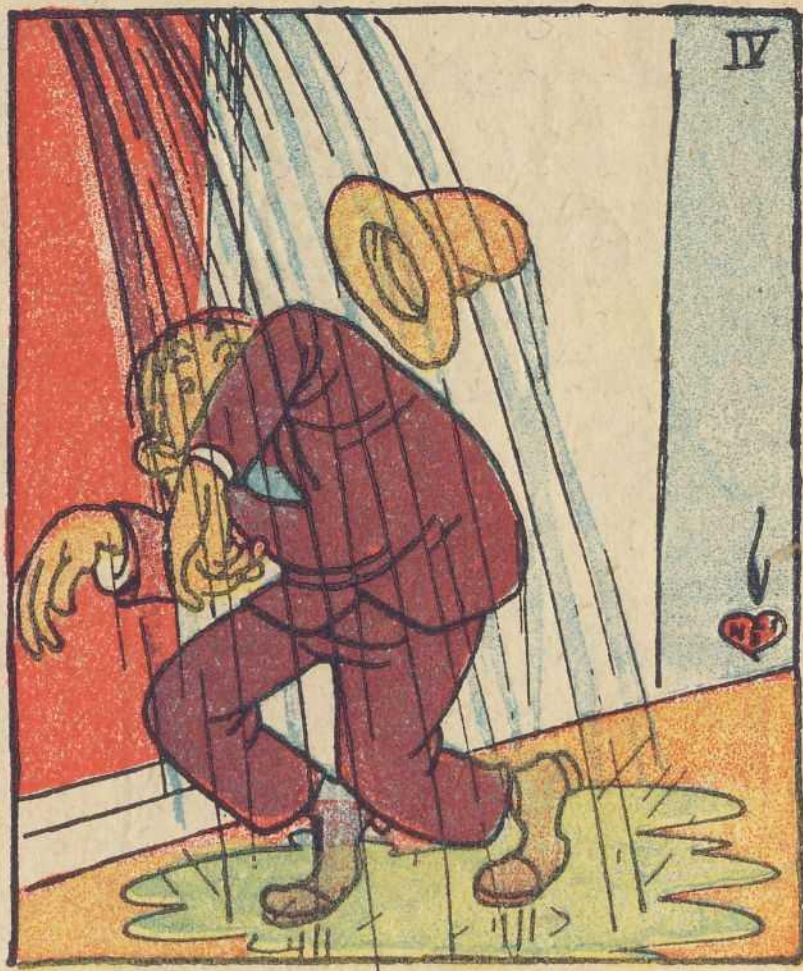

—No; és que molts dies, en tornar a casa, em costava força trobar el pany de la clau.

—En canvi, ara, pataplam!, a la primera!

—¿I per què no trucaves al vigilant?

—Perquè la meva dona em sentia, i... les dutxes a mitja nit no em proven.

La mare mirà a terra, mirà Jaumet —que feia un posat de gallina mullada—i li semblà endevinar-ho.

—Sí que anem bé, Jaumet, sí que anem bé! No en volia saber d'altra! ¿Què hi buscaves a la guardiola?

L'infant, amb un gran esforç, aconseguí explicar-se.

La mare, que havia suposat tot el contrari, acabà dient:

—Una altra vegada m'ho dius, ¿ho sents? Els nois no fan mai res d'amagat dels pares. Té, ara, amb el meu permís, prens una pesseta de les teves i aquesta meva, i demà les portes al senyor mestre.

Jaumet no hi veia d'alegria, i es posà a saltar i ballar i a besar la seva mare.

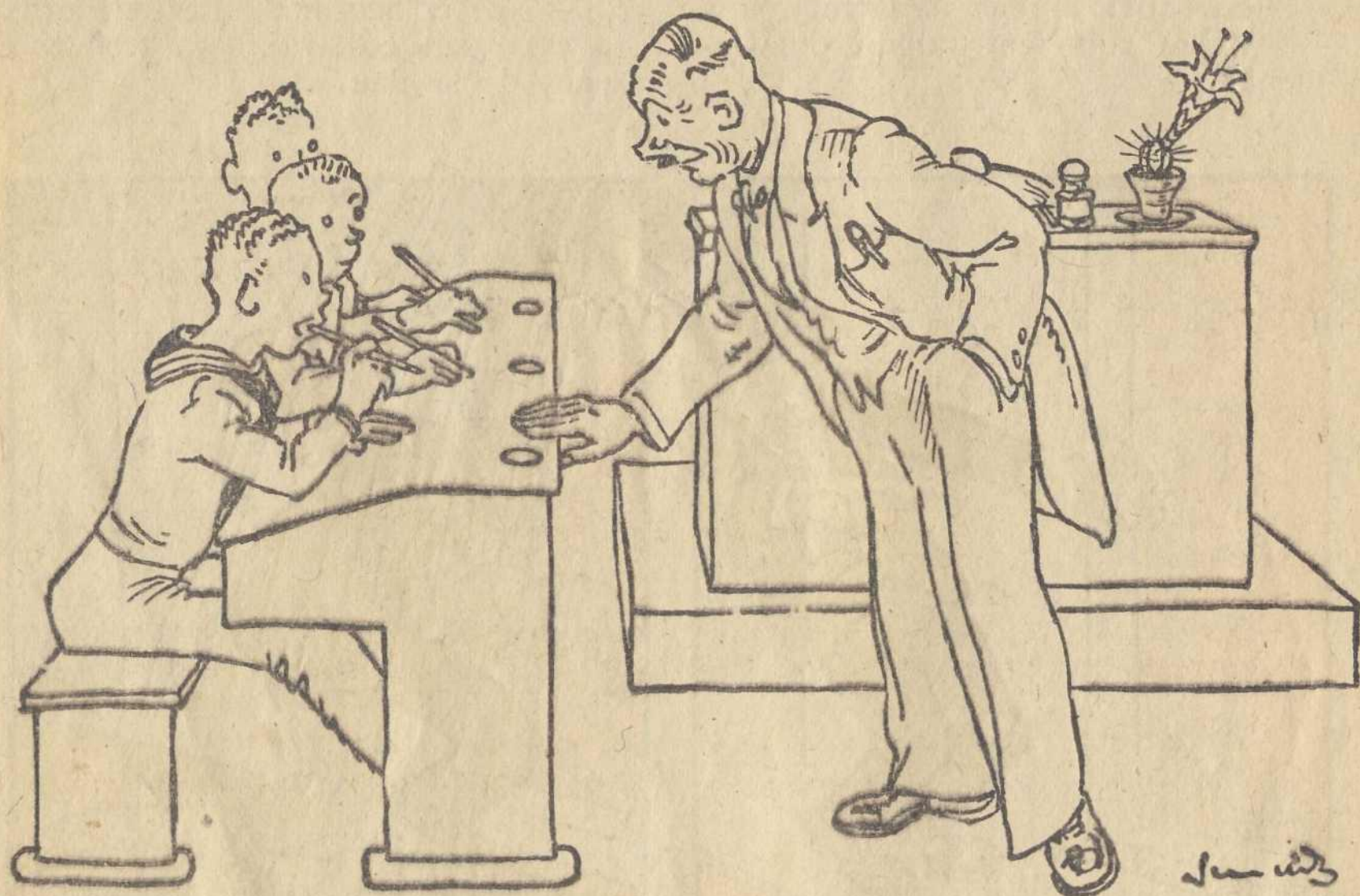
—Fuig, fill meu, fuig, que se'm crema el peix!—exclamà la mare, tot desfent-se del vailet i corrent cap a la cuina.

A l'hora de sopar, el pare s'assabentà de tot, i també hi volgué contribuir igual que l'esposa.

I a l'endemà Jaumet partia cap a l'escola més dalerós que mai, amb les tres pessetones per a la subscripció.

I interiorment—molt interiorment—beneïa la guardiola trencada.

R. BIR

MANGOS I MANGOS

—Treu-te el «mango» de la boca, Rafeques! ¿Has sentit que algú mengi «mangos» enlloc?

—Sí senyor: a Amèrica.

Pàgines Miscel·lànies

L'altre

EN Pau Solaric va arribar a casa seva, que la satisfacció li sobreeixia de per tot. Atravessà l'era, passà el barri, va fer una festa als gossos que havien sortit a rebre'l i saltaven al seu entorn, i traspassà el dintell de l'ampla portalada de punt rodó.

—Em penso, Tuies, que hauré fet doble negoci!—va dir, tot entrant.

La Tuies va sortir de la cuina tota encuriosida.

—¿Has comprat el cavall?

—El cavall i alguna altra cosa, com si diguéssim—respongué ell, tot enigmàtic, amb un bon somriure en els llavis.

En Pau va anar deixant damunt de la taula de l'espaiosa entrada els paquets que portava.

—I el noi, ¿no és per aquí?

La Tuies sortí a fora i llençà un crit:

—Eloi! Mira, que hi ha ton pare!

No varen passar dos minuts que l'Eloi ja arribava.

Era un minyó com d'una vintena d'anys, per bé que semblava encara molt xicot. Una cara infantina, amb uns flocs de cabells embullats mig rossencs, uns ulls clars com una aigua viva, simpaticot, ni prim ni gros, ni alt ni baix, però lleuger com un esquirol, que no sabia estar-se un minut quiet.

—Goita, tu, què diu el teu pare.

—Dic que em sembla que hauré fet doble negoci—va repetir l'home, tot mirant-se el seu fill amb una mirada tota intencionada.

—¿No heu portat el cavall?—li preguntà l'Eloi, una mica decebut.

—Tu mateix te l'aniràs a cercar. Ja sé que t'agradarà. Es una bèstia fina, un cavallet jove que el mateix et servirà per llaurar que per la sella, tal com el volies. Rosset com ara tu, i amb nirvi.

—¿I per què no l'heu dut?

—No corris tant, home!... Tuies, si em portessis un càntir de la fresca...

Mentre la muller anava a poar l'aigua, en Pau tot era anar-se mirant el seu noi.

—Et dic que t'agradarà. I no massa car, segons com es miri.

Va beure una bona tirada d'aigua, va fer un gros esbufec de satisfacció, i continuà:

—L'he comprat al Joan del Vinyalet. Per això et dic que em sembla que hauré fet doble negoci. Ja sabeu com és de ric, en Joan. Només la casa i les terres valen una fortuna, amb tant de regadiu com hi ha. I, després, el bestiar que cria, i les vaques de llet, i aneu comptant.

La dona era tot ulls i tot orelles. Amb les mans a la cintura, una mica decantada endavant, escoltava que no perdia pas una paraula, tot pensant: «Veiam on anirà a parar amb tot això que diu.»

—Doncs, com us dic, el cavall era d'ell, fill d'una de les seves eugues, criad

a casa seva mateix, que no li manquen pas prats... I d'una cosa n'ha vingut l'altra, heus-ho aquí. En Joan té una noia i me n'ha parlat. Sembla que és una noia que fa el seu goig, i no manca qui la ronda i li fa l'aleta. I és d'això que té por en Joan: que la noia se li «prengui» d'un qualsevol sense ofici ni benefici, i hi hagi disgustos. És el que ell m'ha dit: «Ja veureu, Pau, la meua noia és per enllaminir a qualsevol, perquè, vaja, no és per dir-ho, però tothom sap que a casa n'hi ha.» Volia dir quartos, compreneu? I res, que ha acabat per dir-me: «Vós teniu un noi de l'edat d'ella, pocs anys més, i com que sé que a casa vostra sou gent d'enteniment i que esteu bé, jo, si us he de dir la veritat, m'agradaria arreglar-me amb vós per això del noi i la noia, que, com més aviat hi haurà compromís, més aviat sortiré de l'angúnia que algun eixerit me l'engatussi.»

—Es parlar clar, no?

—I vós, ¿què li heu dit?—preguntà l'Eloi, tot mirant-se el seu pare amb una mirada ressentida.

—Tu diràs! No m'he fet pas pregar, jo!—respongué ell, estranyat de la pregunta—. ¿Què més voldries que tota la filla del Vinyalet? És una sort que no passa cada dia, aquesta.

—Sí, però...

—Però, què? Sembles tot remullit! Vejam si encara en faràs escarafalls!

—Però és que jo no la conec, la noia—rondinà l'Eloi, emmurriat.

—I bé; quan l'hauràs vista, ja no ho podràs dir.

—Ni ella em coneix a mi.

—Es un mal que té el mateix remei que et dic. En veient-vos, ja us haureu conegut.

—Sí, bé... Però jo no sé si m'agradarà, ni si li agradaré.

—Doncs jo sé que sí—declarà el pare, amb un crit.

L'Eloi no gosà contestar per por que el seu pare no s'encengués massa, perquè era bon home, sí, però tenia un gènit més recargolat que una soca d'olivera vella.

De totes maneres, l'Eloi no es sentia gens disposat a obeir-lo en aquesta qüestió. No era que l'Eloi s'hagués fixat encara en cap noia de les que coneixia, però ell tenia les seves idees, i res no l'esborronaria tant com que l'enjovessin amb una parella, com qui ajunta dos bous a l'arada.

L'Eloi tenia els seus somnis, les seves il·lusions. Sentia a dins del pit unes ànsies d'estimar i d'ésser estimat, un desig de mútua compenetració, una sensibilitat que no sabia d'on li podia venir, però que li feia veure les coses ben altrament del que les acostumava veure la gent que el voltava.

Més d'una vegada el seu pare l'havia com qui diu renyat, perquè el veia més engrescat davant d'un ametller en flor que no pas davant d'un ametller negre d'ametlles.

Ara, que ell mateix no s'ho explicava per què era així, ni per què ho sentia així. Ho era perquè Déu l'havia fet d'aquesta manera, i prou.

Els dos pares s'ho havien combinat que ja no podien millor. L'Eloi aniria al Vinyalet a cercar el cavall. Amb aquesta excusa, i aprofitant que s'esqueia per aquells dies la festa de Sant Jordi, que era costum d'anar a celebrar-la a l'ermita del sant, en Joan faria quedar l'Eloi uns quants dies al Vinyalet i així es podrien tractar amb la Mercè, i tot quedaria arreglat.

Va ésser ben de mala gana que l'Eloi, obeint el seu pare, lligà el farcell de la roba nova a la sella de l'euga, i ell mateix hi muntà per a anar al Vinyalet a cercar el cavall.

Tot fent camí, perquè el Vinyalet es trobava a més de cinc hores, serres enllà, l'Eloi va tenir lleure de pensar en el pas que anava a fer. Totes les pa-

raules del seu pare li tornaven a la memòria, i les deduccions que en treia no podien ésser pas més desconhortadores.

—«Diu que hi ha qui li fa l'aleta»—anava rumiant l'Eloi—. «I qui et diu que la noia ja no se n'estimi un i que sigui justament per això que el seu pare la forci a casar-se amb mi!»

Aquest pensament li feia pujar la sang a la cara. Ah, no! Ell no s'hi casaria mai amb una noia així! «Perquè, després, tota la vida et quedi el dubte de si mentre estàs parlant amb ella, ella estigui pensant amb un altre!...» Això sol, era per fer-lo un desgraciat per sempre.

Així, amb aquestes cabòries, l'Eloi arribà al poble dins del terme del qual es trobaven enclavades les propietats del Vinyalet.

Entrà a l'hostal, va portar ell mateix l'euga a l'estable, i ja es disposava a canviar-se la roba usada que duia pel vestit de les festes, i les sabates que portava al farcell, quan tot d'una se'n va desdir.

—«No, no! Ell no el faria mai aquest paper d'arribar com un promès que va a vistes, sabent que ja s'ho tenien tot pastat. De primer volia conèixer la noia, i, si pogués ésser, tractar-la, sense que ella sabés qui era ell.»

Aquest propòsit li donà algun respir. Així, en comptes de mudar-se, deixà

la roba bona a l'hostal, i es quedà amb les seves calces de cada dia, les seves espardenyes i en cos de camisa, espitregat i tot, tal com havia fet el viatge.

—«Ni que sigui fent veure que vaig a demanar feina, vull conèixer-la abans de tot.»

Però un obstacle se li presentà. Al Vinyalet era segur que ja l'esperaven, perquè el seu pare ja havia quedat amb en Joan el dia que ell es presentaria.

Això rai! L'Eloi no era pas curt de gambals. Va demanar a l'hostal paper i ploma, i va escriure quatre ratlles a en Joan del Vinyet, com si fos el seu pare qui li escrivia.

«Haureu de perdonar que el noi no hagi pogut venir, tal com vàrem quedar, perquè li ha sortit un gra al clatell que no el deixa moure. Quan estarà bo ja us l'enviaré.—Pau Solaric.»

—Ei! ¿No teniu un xicot que pugui portar això al Vinyalet?—va demanar a l'hostalera.

El mateix fill se n'encarregà.

—Diràs que és un recader que ha portat aquesta carta, i et donaré una pesseta per tu.

Per tal de deixar passar el temps necessari, l'Eloi es quedà a dinar a l'hostal, va fer servir un bon pinso a la seva euga i, a primera hora de la tarda, el cap descobert, escollat de camisa, amb els mateixos espardenyots de cada dia, emprengué el camí del Vinyalet.

Mitja dotzena de gossos van sortir a bordar-lo tan aviat com arribà a la vora de la casa. Una noia sortí del portal per a veure qui hi havia.

En veure-la, l'Eloi estigué ben temptat d'entornar-se'n. Era una noia baixeta, rodona, amb un nas xatet que semblava que li haguessin escapsat, i, després d'això, sense cap gràcia en el posat, sense cap brillantor en la mirada.

—¿Qui demanes?—li preguntà la noia, amb una veu de xicot que va acabar de fer-li caure les ales del cor.

—Voldria veure l'amo—va respondre l'Eloi, sense convicció.

—L'amo no hi és.

A l'Eloi va semblar que li treien un pes del damunt.

—Doncs, així, res—va dir, disposant-se a marxar, ben decidit a tornar-se'n a casa aquell mateix moment i negar-se a anar a cercar el cavall encara que el seu pare l'atonyinés.

Encara no havia fet un pas per anar-se'n, que ja els gossos es van posar a lladrar novament com uns desesperats.

La noia els va fer callar a cops de peu i a crits, que encara atabalava més que no pas els mateixos gossos.

—¿Però què és tot aquest soroll?—va dir, llavors, una veueta tota fina, que va fer girar vivament el cap de l'Eloi.

A la porta de la masia acabava d'aparèixer una noia, una altra noia, però, fillets, quina noia!

A l'Eloi li semblà que els ulls li feien pampallugues. Amb un cop d'ull en va tenir prou per a veure-li totes les gràcies. Perquè les tenia totes, val a dir-ho. Era primeta, esvelta, bonica, amb uns cabells que semblaven d'or, però més fins que l'or, amb una cara fina, amb uns ulls més blaus que el cel d'aquella tarda de maig.

L'Eloi s'aturà.

—«Remanoi, si fos aquesta la noia!»—pensà, amb un pessigolleig entre les costelles que quasi no el deixaven respirar.

I, de primera intenció, va tenir el pensament d'arrencar a córrer cap a

l'hostal, i mudar-se amb una correguda, i tornar muntat damunt de l'euga com tot un senyor hereu que era.

Però, al mateix moment, la idea de què aquella noia en podia estimar un altre, li travessà el pensament com un llampec, i això el deixà sense moviment. Perquè, si fos així ja podia anar-hi tan mudat i amb tanta euga com volgués, que això no faria més que augmentar l'antipatia de la noia, envers l'hereu que arribava com en país conquistat.

Entre això i que la noia ja s'avençava cap a ell per a preguntar-li què desitjava, l'Eloi no va tenir més remei que continuar representant el paper que s'havia imposat.

—¿Qui demanaves?

—Demanava l'amo—li respongué ell, balbucejant una mica, mirant-se-la sense gosar mirar-la gaire.

—El pare no hi és, però no trigarà gaire a arribar.

La cara de satisfacció que va posar l'Eloi en sentir que l'amo era el pare de la noia, és a dir, que la noia era la filla de l'amo, va sorprendre una mica, la Mercè.

—Si el vols esperar...

—Això prou. L'esperaré.

—Doncs, si vols entrar a seure, o t'estimes més quedar-te al pedrís d'aquí fora...—li va dir ella.

L'Eloi va remarcar que ella li parlava i se'l mirava amb simpatia. Això s'endevina aviat.

—Em quedaré ací mateix.

Ella marxà.

—Fóra llàstima que ja n'estimés un altre—murmurà l'Eloi, sense adonar-se de què formulava aquest pensament quasi a veu alta.

—¿Que deies alguna cosa?—es girà ella.

—No... Es que... cantussejava, saps.

Tot esperant l'amo, l'Eloi s'entretingué a amansir els gossos, i no havien passat encara cinc minuts que ja els tenia tots a la seva vora, remenant la cua i allargant els caps perquè els acariciés.

En Joan no trigà a arribar.

—Pare. Aquest jove demana per vós—sortí a dir-li la Mercè.

—¿I què vols?

—Oh, jo... Era per si havien de menester un mosso.

L'home se'l mirà de cap a peus.

—No; ara com ara, no ens cal més gent. Més endavant, al segar, potser que hi hagi feina.

—Està bé. Ja tornaré al segar—va dir l'Eloi.

Però l'amo l'aturà.

—¿Saps dallar herba?—li preguntà.

—Tant com vulgueu.

—¿Saps llaurar la vinya?

—Sí.

—¿Saps ensofrar?

—Ja ho crec.

—I, ¿voldries guanyar molt?

—Només que em féssiu la vida, ja m'acontentaria.

—Està bé: queda't.

De seguida que el va veure al treball, en Joan va comprendre que havia

estat ben encertat de quedar-se aquell minyó. Era diligent, atinat, llest i dament de tot això no semblava pas que portés gana endarrerida.

Així mateix es feia ben estimar de tothom, i, entre tothom, s'hi comptava la mateixa filla de l'amo, que cada dia li descobria noves qualitats.

Quan ja feia quatre o cinc dies que l'Eloi era a la casa, el xicot va comprendre que no podria allargar gaire més la seva estada sense donar noves als seus pares. Els escriví, doncs, que no passessin ànsia, perquè encara restaria uns dies més al Vinyalet cedint als precs d'en Joan.

En realitat el què ell volia era quedar-se fins que hagués esbrinat si la Mercè tenia el cor ben lliure.

Cada tarda, acabada la feina, mentre els altres mossos se la campaven, ell, l'Eloi, havia agafat el costum de quedar-se a treballotejar per l'era, o per endreçar el barri del davant de la casa. Així podia veure més estona la Mercè, que sortia cada caient de tarda a cosir a la vora del portal.

De vegades també conversaven, tot fent feina.

—¿T'hi plaus ací, Eloi?

—Més que no pas a casa—li responia ell, mirant-se-la que els ulls se li fonien.

Ella ja l'havia reparat altres vegades aquesta manera de mirar que feia l'Eloi, i en tenia un goig i una pena a l'hora, perquè si li plaïa de sentir-se volguda per aquell jove, s'entristia de pensar en la inutilitat dels seus sentiments.

Era per això que quan ell se la mirava massa, ella li fugia l'esguard, i es quedava tota trista.

Ell se n'arribà a adonar, i d'aquesta actitud d'ella en deduïa els pitjors averanys.

Un dia, ella, temerosa de què aquell minyó acabés per enamorar-se massa, li va dir:

—¿Per què em mires així, Eloi?

—Goita! Perquè tens la cara tan bonica.

Ella en comptes de riure, com ell creia, es posà més consirosa que mai.

—¿T'has posat trista, Mercè? ¿Et sap greu que t'hagi dit que tens la cara bonica?

—El què em sap greu és haver-te de dir que no perdis temps a mirar-me, perquè...

El cor de l'Eloi es va posar a batre que no el podia aturar.

—¿Per què?—tingué encara pit de preguntar-li.

—Perquè jo no podria ésser mai per a tu, Eloi.

Ell abaixà el cap.

—Es clar... Això prou que m'ho penso. Jo un trist mosso i tu la pubilla del Vinyalet...

—I no solament per això, Eloi. Es que, saps, sóc promesa—afegí ella, amb la veu tota escanyada.

—Promesa? ¿Promesa de qui?

—Es el pare que m'ha promès. Ell, és clar, diu que ho ha fet pel meu bé; però, jo, si sabessis la pena que tinc!

—¿D'això tens pena?—li féu ell, una mica més animat—. ¿Què potser no t'agrada el teu promès?

—Si ni tan sols el conec. I és això que em dona angúnia. Qui sap com deu ésser. Potser és estrafet i tot. Imagina't que ara l'esperàvem per a fer la co-neixença, i el seu pare ha enviat a dir que no pot venir perquè té un furoncle. Déu meu, Déu meu! Ja és una ben trista cosa ésser rica i haver d'esperar que els altres et triïn el promès. Si jo pogués ésser com les altres noies. Ja veus,

Eloi, la nostra minyona, la Carme, aquella xata que tu li dius, ella ha pogut prometre's amb qui ha volgut.

—¿Aquella noia és promesa?—exclamà l'Eloi, sorprès.

—Ben cert. És promesa amb un xicot paleta del poble, que té un nas de mig pam, però bon xicot i que se l'estima molt justament, diu ell, perquè és xata. I jo, amb tot això d'ésser rica i d'ésser pubilla, he de conformar-me amb el què em donen i no amb el què jo voldria.

L'Eloi esdevingué blanc com la cera. Era això el què ell volia saber, el que ell temia, que la Mercè n'estimés un altre.

—Així, ¿tu en voldries un altre?—li preguntà, sufocat.

Ella s'arronçà d'espatlles, com si no gosés dir sí ni no.

Eloi va sentir com un defalliment de per dintre, com si la sang del cor se li escolés. Abaixà el cap i restà uns moments silencios.

—Tu no saps el que jo he arribat a plorar per culpa d'aquest hereu de cân Solaric que el pare m'ha triat. Perquè és molt trist haver-me de casar amb un que ni conec. Però el pare no escolta res. Només perquè sap que és ric, ja li sembla que és el que em convé. I potser és un bajoc sense solta, o un trapella sense entranyes, o qui sap si és lleig com un gripau, o curt de cames, o garrell.

A cada suposició d'aquestes, l'Eloi tenia un sobresalt com si el punxessin, i d'una mica més que es posa a cridar descobrint-se. Però s'aguantà ferm, perquè el que ell volia esbrinar era si la Mercè n'estimava ben de debò un altre; que, en aquest cas, aquell mateix vespre se n'anava per no tornar més.

—Així, aquest que tu voldries deu ésser tot un galant minyó...—va iniciar l'Eloi, només que per a fer-la parlar.

Ella tornà a encongir-se d'espatlles.

—¿I no és ric, aquest que dius?

La Mercè va fer que no, amb el cap.

—¿I ha gosat parlar-te?

—Parlar-me, no.

—Ah, ¿no us parleu?—preguntà l'Eloi, una mica més esperançat.

—No pas d'aquestes coses que tu vols dir...

—I, encara que no t'hagi parlat, ¿tu el voldries?

—Si el pare no s'hagués entossudit a fer-me casar amb l'altre, és clar que el voldria...

L'Eloi ja no va voler saber res més. Era allò que ell temia. La noia es casaria amb el que el pare manava, però el seu cor i el seu pensament serien sempre d'un altre.

Amb el cor desolat, Eloi ja va saber el partit que havia de prendre. Se n'aniria d'allí aquell vespre mateix, aniria a cercar l'euga a l'hostal i se'n tornaria a casa, sense ni preocupar-se del cavall que el seu pare havia comprat a en Joan, tanta il·lusió com li feia.

I, en arribant a casa, diria al seu pare tot el què havia passat, i es negaria rodonament a casar-se amb una noia que, ella mateixa ho havia dit, n'estimava un altre. Almenys, així, per molt que ell n'hagués de sofrir, tindria el consol de pensar que estalviaria la pena a la Mercè.

Mentre va tenir aquests pensaments, va restar callat, sense adonar-se de què ella, tot cosint, se l'anava mirant de cua d'ull, tota anguniosa, del posat preocupat que ell feia.

Quan alçà el cap i va trobar la seva mirada, li va dir:

—Està bé, Mercè. Ara ja sé el què volia saber.

Després, tornant a la seva dèria, com si se'n volgués assegurar ben bé, li preguntà:

—¿I no el conec, jo, aquest que tu dius que voldries?

Ella envermellí com una rosella, se'l mirà, abaixà els ulls, després els alçà, se'l tornà a mirar amb una tendra recança, i, recollint d'un grapat la roba, s'alçà, donà mitja volta, i s'escapà corrents cap a dins de la casa.

L'Eloi es quedà boca-badat mirant cap allà per on ella havia marxat. No

gosava creure-ho, però totes aquelles senyals, tots aquells posats, o no volien dir res, o volien dir que aquest altre que la Mercè hauria volgut, era, potser, ell mateix... El cor, com li anava, només de pensar-ho!

Una veu aspra el va desvetllar, sobtadament, d'aquests somnis.

—¿Què feies ací?

Era l'amo.

—Oh, jo... Res... Estava..

—Estaves parlant amb la noia, i no és la primera vegada que t'hi atrapo!— completà en Joan, tot mirant-se'l amb uns ulls que treien flames—. I sàpigues que ja et veig venir, ja, murriet. Que ja vaig comprenent per què et vas venir a llogar a tan baix preu, per poder fer l'aleta a la noia, pel goig que et fa el dot que porta. Però sàpigues que has fet tard, que la noia és promesa, i que si et torno a veure mai més parlant amb ella, o només que te la miris, saltaràs de casa per no tornar a posar-hi mai més els peus.

—Està bé, mon amo. Si voleu, ara mateix me n'aniré—li va respondre

l'Eloi—. Perquè és veritat que sí, que me l'estimo la Mercè, i quasi quasi us diria, si gosés, que ella també m'estima.

—S'ha vist un pretensió com aquest!—exclamà l'amo, indignat.

—Amb això, ja ho sabeu. Com que tal com sóc no me la voldríeu donar...

—I ben net que no!

—Doncs, per això mateix. Adéussiau, i cerqueu-vos mosso.

I, dient això, amb molta pressa, perquè al minyó se l'endua la impaciència, se n'anà sense afegir res més, i s'allunyà pel camí que conduïa al poble, deixant en Joan boca-badat, que no sabia si esclafir a riure o cridar-li una mala paraula.

Aquella mateixa nit, el xicotet de l'hostal va portar al Vinyalet una carta, tot dient que era el recader que acabava de portar-la.

La carta deia així:

«El noi ja està bo, i demà, si Déu vol, el tindreu aquí.

»Pau Solaric.»

La Mercè es va fer un tip de plorar aquella nit. Tenia l'esperança de què, plorant molt, potser s'enlletgiria, i l'hereu Solaric no la voldria. D'avemaries en va resar, demanant a la Mare de Déu que fes aquest miracle!

L'endemà matí, ella, que ja vigilava, esporuguida, des de la finestra de la seva cambra, que donava al camí, ja va veure arribar un cavaller, muntat damunt d'una euga, ell tot vestit de festa, amb una gorra al cap, avençant al trot, com si no hi fos a temps.

—Quin fatxenda que deu ésser!—va sanglotar la Mercè, apartant-se de la finestra.

Aviat es va sentir el pas de l'euga damunt dels cairons de l'era.

La minyona xata, sentint-lo, va córrer a avisar l'amo.

En Joan arribà, es mirà el cavaller, se'l tornà a mirar, es fregà els ulls.

—Bon dia, Joan. Ací em teniu—va dir-li l'Eloi, tot treient-se la gorra amb un gran gest de cavaller antic—. Vinc a cercar el cavall que el pare us va comprar, i a conèixer la promesa que em va triar.

—Mala reïra! Si ets l'Eloi, tu!—exclamà l'home, estupefacte.

—Sí; sóc l'Eloi Solaric, l'hereu de càn Solaric, que fins ahir va ésser el vostre mosso, per conèixer millor la promesa.

—¿I és de cert, doncs?—va fer en Joan, comprenent-ho tot.

—¿Encara dubteu? Mireu, ací porto els bitllets de Banc per a pagar-vos el cavall.

En Joan ja no va preguntar més. Entrà a la casa, i es posà a cridar:

—Noia, Mercè, baixa, corre, que ja és ací!

La Mercè davallà les escales, sense pressa. Una trista emoció la tenia tremolosa i abatuda.

El seu pare li va fer un crit:

—Vols cuitar!

De seguida la prengué de la mà i la portà a fora.

—Mira-te'l. Ací el tens. ¿El coneixes?

Ella alçà els ulls, poruga. De sobte la seva cara s'illuminà de sorpresa i d'alegria.

—Tu? L'Eloi?

—El mateix—va fer ell, somrient.

I, d'un salt, davallà de la sella, per a agafar-li les mans.

—¿No us sap pas greu, Joan?—va dir-li, tot rient.

—Es la teva promesa—concedí el pare.

Lavors l'Eloi, sense deixar anar les mans de la Mercè, va dir-li:

—Ara que ja veus que l'hereu Solaric no és ni garrell, ni curt de cames, ni bajau, ni borni, ¿el voldràs per promès, Mercè?

—Sí, Eloi—va respondre ella, commoguda i feliç.

—¿I l'altre, doncs, com quedarà?—preguntà l'Eloi.

I ella, somrient, mig avergonyida, però mirant-se'l confiadament als ulls, li respongué:

—L'altre eres tu, Eloi!

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

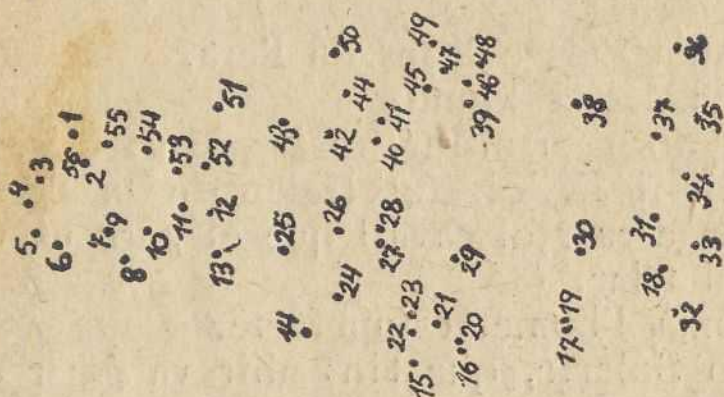
ENDEVINA ENDEVINETA

JEROGLIFIC

E ARBRE C NOTA

ENRIC IGUAL

PER APRENDRE DE DIBUIXAR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

VAGA DE VOCALS

Q., .x.rc.t. l. j.st.c.,
f.c.-l. s.ns. m.l.c..

SOLUCIONSAL NUMERO PASSAT

Al logogrif numèric: «Marcel».

A la tarja: «Bell record-J. M. Pla».

A la vaga de vocals:

«Més val ésser ric pagès
que no pas pobre burgès».

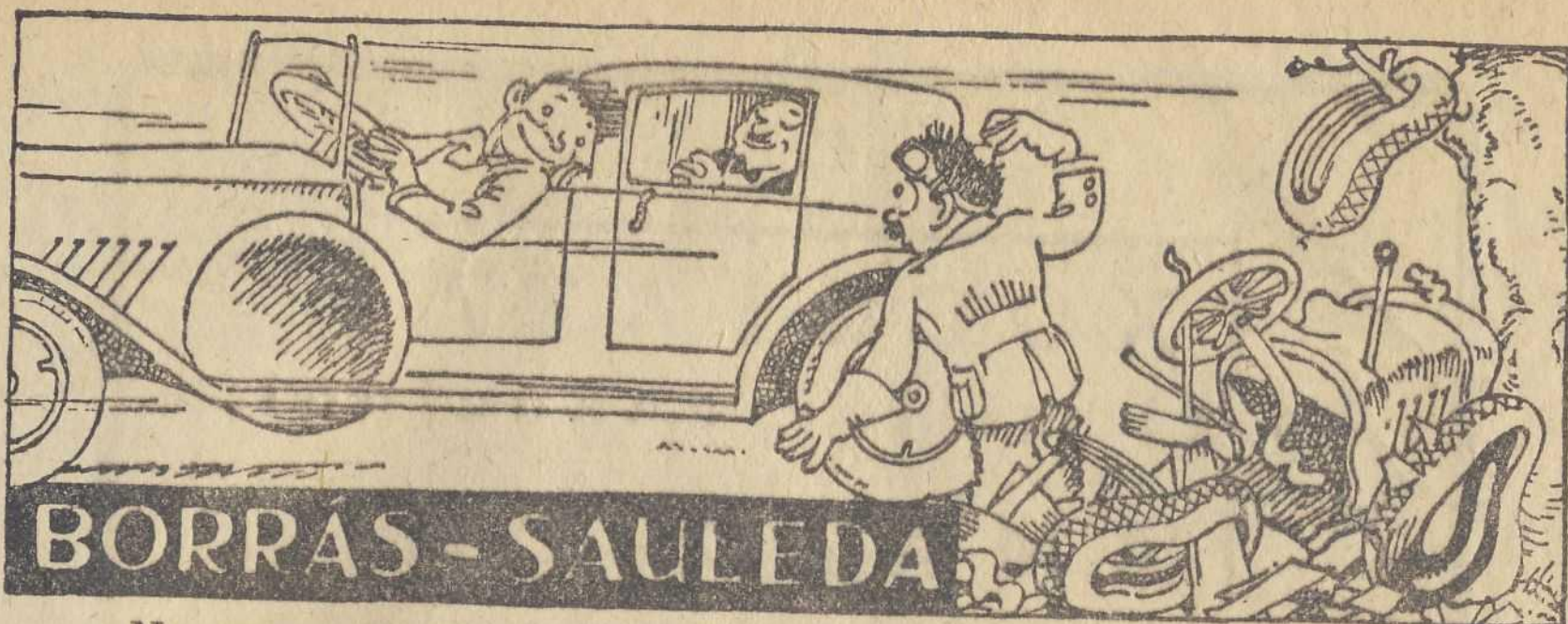
Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4 -- Impremta: Muntaner, 24, interior

DAMISEL·LES PATUFISTES!

Ara, i sempre, compreu els gèneres pels vostres vestits
a la

Casa BALTÀ

Banys Nous, 11, i Cecs de la Boqueria, 8 - Telèfon 19.036

—No correu tant, que us passarà com jo, que no he pogut frenar, i... mireu les conseqüències!

—Estigueu tranquil: amb els meus frens, de la cinta Borràs-Sauleda, no hi ha velocitat que valgui; són una garantia de seguretat insuperable.
Fabricat per JOSEP SAULEDA, de Sant Pol de Mar.

La salut es troba en els Productes de Règim Vegetarià

PER A NENS I ADULTS

Presentant aquest anunci, la

Casa SANTIVERI, Call, 22

us regalarà un interessant llibre de 5 pessetes, informatiu de totes les malalties.

INTERESSANT PELS PARES

Tots els mals de la pell i erupcions de la sang dels infants
es curen amb rapidesa amb el

DEPURATIU INFANTIL

PASTA POROSA

CABALLERO

DE VENDA: Barcelona, Farmàcia Seró, Comte de l'Assalt, 86; Farmàcia Baltà, Rambla de Catalunya, 1; Farmàcia Serentill, Salmeron, 193, i a tots els Centres d'Especialitat.

XOCOLATA
és el millor desdèjuni.

AMATLLER
és la millor xocolata.

Amatller

